

е: бои се той, че бранъ що е знае и по чеда вѣрни  
отъ сърдце милѣе.

День следъ день минава като недосънуванъ сънь.  
Не млѣкватъ барабани, трѣби не присѣкватъ. По друми  
и пѣтеки отъ равнини на тихия Дунавъ, отъ пазвитѣ  
на горди балкани, отъ политѣ на стрѣмна Витоша, по-  
теглила е ратъ къмъ бранни полета: тамъ где Тунджа,  
Арда и Марица на едно се сбиратъ и задружно морето  
догонватъ. Шуми Марица, най-старата сестра, приветъ  
праща на по-малки сестри; ту запѣй, ту застане — на Бал-  
кана, щомъ ехото чуе. И тя трепва, че не веднажъ съ  
кърви е обливана и не веднажъ подъ робство е била

Зачернѣха тракийски равнини; потъмнѣха друми и  
пѣтеки отъ воинство въ стройни колони. Отъ рани зори  
до късни полунощи не може да се размине отъ коне и  
обози. Тѣсни сѣ друми, що водятъ къмъ бранни по-  
лета. Че отдавна бранъ съ петвѣковенъ врагъ бълга-  
рина не знае; отдавна не е изпитвалъ сили съ него, та  
припрени сѣ сърдцата; бързатъ единъ презъ другъ;  
тамъ на време да се намѣрятъ, сили да примѣрятъ.  
Нощта на день обѣрнаха. Сънь ги не привива. Безъ  
крила планини прехвъркватъ. Неуморно день и нощъ  
се стичатъ, тамъ где Арда, Тунджа и Марица, среща сѣ  
си дали. Рѣдко думи уста размѣняватъ, а въ душа си  
една мисълъ таятъ: родъ и честь да запазятъ.

... И спрѣха се въ стройни колони, младо воин-  
ство, отъ вършинитѣ на Странджа до склоноветѣ на  
китни Родопи. Съ задъхани гърди, свѣтнали отъ ожи-  
дание погледи, пълни съ копнежъ и нетърпеливо чув-  
ство на човѣка, който вѣрва въ правотата на свето  
дѣло, но който трепери да не пропустне грѣшката, ко-  
ято може да разбие вазата съ святия елей — тѣ — лѣ-  
воветѣ на Балкана, соколитѣ на Дунава, орлитѣ отта-  
тъкъ Витоша — чедата на България. застанаха предъ  
предѣлитѣ на враже царство и впериха погледи на-  
предъ. . . А тамъ въ далечинитѣ на позлатенъ отъ ут-